

Arrest

nr. 63 903 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN BROECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 9 december 2009 gedateerde brief diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 maart 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoekster op 31 maart 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

[B. E.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Criterium 2.8.A bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekommen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Hoe goed de lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene legt getuigenverklaringen voor en een attest van inschrijving bij het Huis van Het Nederlands) dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene vermeldt ook dat zij familie in Nederland zou hebben en dat haar broer in België zou verblijven. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit een grond tot regularisatie zou kunnen vormen. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 31 maart 2011 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de redelijke termijn en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster, zoals alle andere personen zonder verblijfsvergunning beschikten exact over een termijn van 3 maand om hun verzoeken voorzien van de nodige bewijsstukken aan de Dienst vreemdelingen-zaken over te maken;

Er mocht dan ook van de Dienst verwacht worden dat ze een beslissing namen binnen een redelijke termijn.

Verzoekster diende haar gemotiveerd verzoekschrift met al haar stukken in op 09/12/2009.

Verweerder nam pas een beslissing op 23/03/2011 of 15 maanden na het indienen van het verzoekschrift.

Een van de beginselen van behoorlijk bestuur nl het nemen van een beslissing binnen een redelijke termijn is dan ook duidelijk geschonden.

Verweerder kan niet opwerpen dat de laattijdigheid van de behandeling te wijten was aan het groot aantal regularisatieaanvragen. Verweerder was of diende vooraf op de hoogte te zijn van het groot aantal aanvragen die de instructie voor gevolg zou hebben en diende hiervoor te voorzien in voldoende personeel.

Zij kan zich als instelling vertrouwd met de regularisatieproblematiek niet beroepen op overmacht om haar laattijdige beslissing te verantwoorden.

Het vereiste om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn wordt eveneens voorzien door het EVRM onder art 6 dat eenieder het recht geeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Dat verweerder duidelijk dit art 6 heeft geschonden, artikel dat rechtstreekse gelding in onze rechtsorde heeft.

Dat doordat er geen beslissing werd genomen binnen een redelijke termijn, verzoekster mocht vermoeden en vermoedde dat haar aanvraag zou goedgekeurd worden.

Dat door het talmen van verweerder, verzoekster nu reeds 9 jaar ononderbroken in België verblijft (weerom anderhalfjaar langer door toedoen van verweerder) en een verwijdering enorm nadeel aan haar zal berokkenen daar zij in haar land van herkomst geen enkele band meer heeft, zeker niet na verloop van 9 jaar.

Dat verzoekster door het lange talmen van verweerder zelfs reeds in een zware depressie is geraakt en hulp heeft gezocht bij het CAW.

Verweerder heeft dan ook duidelijk een inbreuk gepleegd op de redelijketermijnvereiste en art 6 EVRM waardoor de bestreden beslissing nietig is”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid na grondig onderzoek en gelet op de elementen die verzoeksters situatie kenmerken, geheel terecht en binnen een redelijke termijn besliste verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 te verwerpen als ongegrond.

Het kan de verwerende partij bezwaarlijk worden verweten [...] de nodige tijd te nemen ten einde verzoeksters situatie grondig te onderzoeken, daarbij in acht nemende elke relevante informatie.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat, zo mocht het onderzoek en de behandeling van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf niet binnen een redelijke termijn zijn geschied, quod certe non, dit dan nog niet de nietigverklaring van de beslissing dd. 23.3.2011 van de [...] gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zou kunnen verantwoorden.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd.

Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsbepaling, dat de aanvraag machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden automatisch wordt erkend indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat, indien de behandeling van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf al onredelijk lang zou hebben geduurd, quod non, het haar niet duidelijk is welke schade de verzoekende partij zou hebben geleden.”

3.1.3. De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Een termijn van zestien maanden, om een dergelijke aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Verzoekster toont trouwens niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissingen, die haar verblijfstoestand niet wijzigen, eerder hadden moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekster zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

De Raad wijst er tevens op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het eerste middel, zo het al ontvankelijk is, is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel stelt verzoekster dat de zorgvuldigheidsnorm miskend werd.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Dat verzoekster meent dat verweerder ook niet zorgvuldig is geweest.

Dat immers het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat er ook een feitenonderzoek gebeurt.

Dat verweerder geen volledig onderzoek heeft gedaan van de feiten en derhalve een inbreuk heeft gepleegd op het zorgvuldigheids criterium;

Dat verweerder immers geen enkel rekening houdt met het feit dat verzoekster bewezen heeft reeds meer dan vijf jaar in België te verblijven noch enig onderzoek hierna heeft verricht. Dat dit toch één van de belangrijkste voorwaarden was en is.

Verzoekster stelt vast dat verweerder de elementen die zij aanhaalde om naast haar verblijf van meer dan vijf jaar, de lokale verankering te bewijzen, zelfs niet in aanmerking neemt.

Het is niet opdat verzoekster niet voldoet aan de strikte vereiste van de indiening van een eerder verzoek tot rechtmatig verblijf voor 18 maart 2008, dat de elementen die zij wel bewijst, nl haar lokale

verankering en haar verblijf van meer dan 5 jaar, niet dienen onderzocht te worden en in haar voordeel kunnen weerhouden worden.

Bovendien beweert verweerder dat verzoekster de familiebanden zou aangehaald hebben als een afzonderlijke voorwaarde tot regularisatie.

Niets is minder waar, de familiebanden werden door verzoekster enkel aangehaald en bewezen om mede de lokale verankering te bewijzen, wat duidelijk blijkt in de nummering van de stukken, waar de identiteitskaarten van broers en zusters vermeld worden onder punt C, zijnde de bewijzen van de lokale verankering (stuk 4), dus niet als een aparte reden om de regularisatie te bekomen.”

3.2.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder in dit verband het volgende:

“Verzoekster betwist niet dat zij niet voldoet aan criterium 2.8A. doch meent dat haar verblijf van meer dan 5 jaar de belangrijkste factor is, en dat daar onvoldoende onderzoek naar werd verricht.

Verzoekster uit kritiek op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8A.

Verzoeksters beschouwingen falen in feite en in rechte.

De verwerende partij laat gelden dat in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

‘Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag, een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt:

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum, of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.’

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht geoordeeld dat:

‘Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen.’

Verzoekster kan derhalve niet dienstig verwijzen naar haar verblijf van 5 jaar aangezien zij niet aantoonbaar dat zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoeksters beschouwingen missen dan ook feitelijke grondslag en doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskennis van art. 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

3.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, door middel van het invullen van een modelformulier, aangaf zich in een situatie te bevinden zoals omschreven in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009.

In punt 2.8A van voormelde beleidsrichtlijn wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een legale verblijfsstatus te verwerven in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voor 18 maart 2008 gedurende een periode legaal in het Rijk heeft verbleven of een poging heeft ondernomen om een legale verblijfsstatus te verwerven en dat zij dus niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist.

Aangezien in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn drie cumulatieve criteria voorzien zijn en verweerder vaststelde dat aan één van deze criteria niet voldaan werd diende hij geen verder onderzoek te verrichten inzake het vervuld zijn van de andere criteria. Het feit dat verzoekster eventueel zou voldoen aan de andere criteria laat immers niet meer toe vast te stellen dat zij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8A van de beleidsinstructie.

Verweerder kan, gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid waarover hij op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, daarenboven oordelen dat het feit dat een vreemdeling gedurende meer dan vijf jaar in België verblijft en deze vreemdeling stelt duurzaam lokaal verankerd te zijn – een gegeven dat volgens verzoekster onder meer blijkt uit het feit dat zij familieleden in Europa heeft –, op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Verzoekster stelt nog dat zij haar familiebanden niet heeft aangehaald als een afzonderlijke grond om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel om haar integratie aan te tonen. Zij maakt met deze stellingname echter evenmin aannemelijk dat verweerder, die zoals reeds gesteld oordeelde dat deze lokale verankering op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan, de bestreden beslissingen niet zorgvuldig zou voorbereid hebben.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsnorm zou miskend hebben.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Dat de instructie inderdaad cumulatieve voorwaarden stelde en naast de ononderbroken verblijfsduur ook de vereiste stelde om voor 18 maart 2008 een poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen en ook eiste dat de vreemdeling bewijzen leverde van zijn lokale verankering in België.

Dat verzoekster erin slaagde om haar ononderbroken verblijf in België te bewijzen, dat zij er ook in slaagde om haar lokale verankering te bewijzen doch zij er niet in slaagde om te bewijzen dat zij voor 18/03/2008 reeds een aanvraag voor een wettig verblijf had ingediend.

Dat de reden waarom verzoekster geen eerdere aanvraag had ingediend tot regularisatie te wijten was aan schrik, schrik om het land te moeten verlaten en onwetendheid, onwetendheid veroorzaakt door verweerder.

Dat immers verweerder zelf in het verleden voortdurend dubbelzinnige en onduidelijke informatie heeft verspreid en dit nu gaat gebruiken tegen verzoekster.

Dat verweerder zelf deels verantwoordelijk is voor het feit dat verzoekster niet eerder een eerste aanvraag tot regularisatie heeft ingediend. Dat immers voor de instructie definitief werd uitgevaardigd er reeds jaren voordien sprake was van een regularisatie die zou gebeuren op een grote schaal en die meerdere vreemdelingen zou toelaten om zich in België te vestigen, mits het nakomen van een reeks voorwaarden, dat er reeds maanden voor de instructie sprake was van een omzendbrief die er zou komen, een omzendbrief die dan ook door minister Turtelboom was uitgevaardigd en verzoekster aldus wachtte met de indiening van haar aanvraag om gebruik te kunnen maken van deze lang beloofde regularisatiemaatregelen.

Dat men nu als cumulatieve voorwaarde gaat stellen dat er een eerdere regularisatieaanvraag moet gebeurd zijn om te kunnen genieten van een de huidige uitzonderlijke regularisatie waar men hier voorheen nooit gewag heeft van gemaakt of nooit heeft gecommuniceerd naar de betrokkenen toe dat

het van belang was om zo vlug mogelijk een aanvraag in te dienen tot regularisatie, zelfs al voldeed men niet aan de voorwaarden.

Dat mensen zoals verzoekster nooit informatie kregen dat het van belang was om een regularisatie-aanvraag in te dienen ook al zou deze negatief beoordeeld worden.

Dat het vanzelfsprekend is dat iemand die weet dat hij niet aan de voorwaarden voldoet voor een regularisatie, er ook geen gaat indienen.

Dat verzoekster niet kon voorzien dat een dergelijke aanvraag later een voorwaarde zou zijn voor de al dan niet regularisatie en dat men zonder vervulling van deze voorwaarde niet kon geregulariseerd worden, hoe lang men ook in België verblijft en hoe goed men hier ook geïntegreerd is.

Dat indien verweerder van in den beginne duidelijkheid had geschapen, verzoekster veel eerder haar eerste verzoek had ingediend.

Verweerder heeft dan ook duidelijk een inbreuk gepleegd op het redelijkheidsbeginsel door de al dan niet regularisatie enkel en alleen te laten afhangen van deze eerdere aanvraag.”

3.3.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verzoekster uit kritiek op het regularisatiebeleid van de verwerende partij, en mee[nt] dat het aan de verwerende partij te verwijten valt dat verzoekster nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande bovendien over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn, zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden:

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen. Meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat het de fout is van de verwerende partij dat zij niet beantwoordt aan de criteria van de Instructie.

Verzoekster is zelf verantwoordelijk voor het feit dat zij - ondanks haar jarenlange verblijf - geen pogingen heeft ondernomen om wettig verblijf te bekomen.”

3.3.3. Er dient te worden benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de bevoegde staatssecretaris de mogelijkheid biedt om een immigratiebeleid te voeren. Hij kan derhalve, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, oordelen dat het gegeven dat een vreemdeling die voor een door hem

bepaalde datum (in casu de datum van het regeerakkoord) een poging ondernam om tot een verblijf toegelaten of gemachtigd te worden – en dit ongeacht de vraag of deze poging enige kans op slagen had – in aanmerking dient genomen te worden bij de beoordeling ten gronde van de aanvraag van deze vreemdeling om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd worden. Het is trouwens niet kennelijk onredelijk om het gegeven dat een vreemdeling – op een ogenblik dat er geen regeerakkoord was over het voeren van een beleid dat erop gericht was grote aantallen vreemdelingen tot een verblijf te machtigen – zijn aanwezigheid in België kenbaar maakte en zijn wil uitte om uit de illegaliteit te treden door een verblijfsaanvraag in te dienen, waarbij hij het risico liep dat zijn aanvraag zou worden afgewezen en hij van het grondgebied verwijderd zou worden, bij de beoordeling van een aanvraag die werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te betrekken. Verzoekster heeft ervoor geopteerd geen poging te ondernemen om een legale verblijfsstatus te verwerven alvorens er een regeerakkoord was inzake een nieuwe immigratiepolitiek en heeft, door deze keuze – die impliceerde dat zij minder het risico liep uit het Rijk verwijderd te worden – zichzelf in een andere positie geplaatst dan personen die wel een dergelijke poging ondernamen. Verzoekster poogt te verantwoorden waarom zij voorheen niet trachtte uit de illegaliteit te treden, maar toont hiermee niet aan dat verweerder het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster had en heeft als ieder ander mens recht op een familiaal en gezinsleven.

Verzoekster verblijft momenteel reeds bijna 9 jaar ononderbroken in België.

Het hoeft dan ook geen betoog dat zij in haar land van herkomst geen sociaal leven meer heeft en dit ook niet meer zal kunnen opbouwen gelet op haar jarenlange afwezigheid.

Bovendien wonen al haar bloedverwanten in België en in Nederland, zowel haar broers als zusters als vader.

Verzoekster heeft met haar thuisland geen enkele band meer behalve dat zij er geboren is.

Zowel haar gezinsleven als haar sociaal leven spelen zich af in België.

Verweerder heeft door het lange talmen met een beslissing ervoor gezorgd dat de banden met het thuisland nog meer verwaterd zijn en dat verzoekster in België nog meer ingeburgerd is.

Verzoekster terugsturen naar Marokko betekent haar terugsturen naar een land waar zij geen enkele binding meer heeft, waar zij geen vrienden heeft, geen familieleden; kortom niemand.

Het terugsturen betekent dat zij terecht komt in een vreemd land waar zij niet kan rekenen op iemand die haar opvangt en onderhoudt in afwachting van een betrekking, terwijl zij hier opvang heeft.

Haar terugsturen betekent dat zij haar sociaal leven hier en haar gezinsleven moet opgeven.

Betrokkene verwijderen van het grondgebied betekent dan ook na 9 jaar verblijf in België een schending van art 8 EVRM.

Dat hierdoor de beslissing genomen door verweerder wel degelijk nietig is”

3.4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekster verwijst naar de aanwezigheid van familie in België en Nederland en herhaalt de kritiek dat de verwerende partij heeft getalmd om een beslissing te nemen.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE. M., “Straatsburg gaat vreemd, De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen”, TVR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653. 20.07.1994. Arr. R. v. Sr, 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993. Arr. R. v. St. 1993. z.p.)

De ongegrondheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat [z]ij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze zij deel uitmaakt van een gezin.

De loutere aanwezigheid van familie op het grondgebied betekent niet dat er sprake is van een gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061. 28.07.1992. R.AC.E. 1992, z.p.).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster om reden dat [z]ij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (zie ook arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in [haar] privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007)."

3.4.3. De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoont dat zij in België enig sociaal of gezinsleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat verzoekster wijst op het feit dat haar broer in België verblijft moet namelijk worden gesteld dat zij weliswaar een identiteitskaart aanbrengt, maar uit dit stuk niet kan afgeleid worden dat de persoon aan wie deze kaart toebehoort haar broer is en dat evenmin blijkt dat de relatie met deze persoon die in Lokeren woont dusdanig hecht is dat er kan gesproken worden van een gezinsrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet worden geduïd dat uit de door verzoekster aangebrachte stukken blijkt dat zij een beroep diende te doen op een sociaal restaurant te Namen, wat moeilijk verenigbaar is met haar standpunt dat zij een gezin vormt met haar broer te Lokeren. Daarnaast moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht in het Rijk wordt ontnomen zodat hoe dan ook niet kan besloten worden dat deze beslissingen een inmenging vormen in haar privé- of gezinsleven. Verzoekster toont door voor te houden dat zij tijdens een onwettig verblijf in het Rijk bepaalde banden zou hebben opgebouwd ook niet aan dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om haar tot een verblijf te machtigen. Verzoekster stelt weliswaar dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft die haar kan opvangen en onderhouden tot zij een arbeidsbetrekking heeft gevonden, maar toont hiermee niet aan dat de afgifte van een verblijfsvergunning in België vereist is. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat haar ouders of familieleden haar in afwachting van haar tewerkstelling niet financieel kunnen ondersteunen, of dat zij geen beroep zou kunnen doen op sociale voorzieningen in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK